

SCHRIFTELIJKE VRAAG

nr. 747

van **STEVEN COENEGRACHTS**

datum: 18 augustus 2020

aan **BEN WEYTS**

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS, SPORT, DIERENWELZIJN EN VLAAMSE RAND

Coronacrisis - Impact op financiële situatie van sportclubs

Naar aanleiding van de coronacrisis voerden vijftien studenten van Hogeschool PXL Journalistiek onderzoek naar de impact ervan op de provinciale voetbalclubs. Met het wegvallen van de laatste competitiedagen in maart 2020, opbrengsten van jeugdturnoeien en jeugdkampen, eetdagen enzovoort, verliezen clubs het grootste deel van hun inkomsten. Aangezien ook sponsors minder gul zijn in het verlenen van sponsoring, wordt het voor enkele clubs pompen of verzuipen. Er zijn zelfs clubs die getuigen: als we één euro schuld maken, moeten we de poorten sluiten. Investerings worden even on hold gezet.

Het verhogen van het lidgeld werd volgens dit onderzoek wel overwogen, maar uiteindelijk in de meeste clubs van tafel geveegd. We lezen dat velen creatief omgaan om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen: een beperkter kledingpakket, een halfjaarlijkse betaling van het lidgeld, de verplichte verkoop van eetkaarten enzovoort. Dit alles om een verhoging van de lidgelden uit te sluiten. Clubs zoeken dus massaal naar mogelijke inkomsten of beperkingen in uitgaven.

Ook het snoeien in spelersvergoedingen ligt weer op tafel. Een systeem dat in het verleden - ook al voor de coronacrisis - meermaals ter sprake is gekomen onder de vorm van 'salary caps': een plafond voor het totale dan wel individuele loonbedrag dat clubs mogen uitbetalen aan hun spelers. Volgens een UGent-scriptie is dat zelfs zeer effectief in het beperken van de spelerslonen en een garantie voor een sportief evenwicht tussen de verschillende clubs van een competitie. Bovenal zou het clubs in het postcoronatijdperk voorzien van meer financiële ademruimte. Dat zegt ook Benny Mazur, secretaris-generaal van Voetbal Vlaanderen, die pleit voor een juist beleidskader hierrond. Hoewel in het verleden het grootste deel van de clubs tegen het systeem van de 'salary cap' was, staan er volgens Voetbal Vlaanderen steeds meer clubs wél achter. Maar het mes snijdt langs twee kanten. Indien financieel sterke clubs geen hogere lonen meer mogen uitbetalen aan spelers, zou het echter kunnen dat zo een capbetalingen 'in het zwart' zullen gebeuren of dat men zal zoeken naar andere creatieve oplossingen (onkostenvergoedingen enzovoort).

De vraag is daarom of het niet interessanter is om het plafond voor onbetaalde sportbeoefenaar op te trekken. Op dit moment mag een speler in een provinciale reeks officieel gezien niet meer dan 9600 euro per jaar verdienen. Boven die grens wordt men beschouwd als betaalde sportbeoefenaar en moet men de inkomsten aangeven bij de RSZ. Ook dat maakt dat er voor sommige spelers met allerlei instrumenten

(onkostenvergoedingen, tankkaarten, ...) gezorgd wordt dat men alsnog onder die grens blijft.

1. Hoe staat de minister tegenover het systeem van 'salary caps'?
2. Is een systeem van 'salary caps' conform de Europese verdragen en meer specifiek met het vrij verkeer van personen?
3. Hoe staat de minister tegenover het optrekken van de inkomensgrens voor de 'onbetaalde sportbeoefenaar'?
4. Is Vlaanderen zelf bevoegd voor het vaststellen van dit plafond?

BEN WEYTS

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS, SPORT, DIERENWELZIJN EN VLAAMSE RAND

ANTWOORD

op vraag nr. 747 van 18 augustus 2020

van **STEVEN COENEGRACHTS**

1. Ik vind het goed dat de federaties en clubs nadenken over mogelijke oplossingen. En zoals u zelf aanhaalt, is het aan de federaties om een brede gedragenheid te creëren bij hun clubs, specifiek voor hun sport en competitie.
2. Een dergelijk loonplafond vereist steeds voldoende ruimte in het salarisbudget bij het aantrekken van nieuwe spelers en is dus een beperkende voorwaarde voor arbeid. Dit vormt in principe een beperking op het vrij verkeer van personen en werknemers. In sommige gevallen wordt een dergelijke beperking van het vrije verkeer gerechtvaardigd. Hiervoor moet de concrete uitwerking van een systeem van salary caps worden getoetst aan de voorwaarden van de "rule of reason – exceptie": legitiem doel, geschiktheid en proportionaliteit.
3. De inkomensgrens voor de betaalde sportbeoefenaar, momenteel vastgesteld op 10.612 EUR (zie antwoord op vraag 4), dient louter om het toepasselijke sociaalrechtelijke statuut van de sportbeoefenaar te bepalen. De grens van 10.612 EUR is geen salarisplafond, in de zin dat clubs kunnen opteren om boven het plafond te vergoeden. Deze grens aanpassen biedt mijns inziens dan ook geen oplossing voor de geschetste problematiek.
4. De federale overheid is bevoegd voor het arbeidsrecht, het loonbeleid en de sociale bijdragen. Vlaanderen is hiervoor bijgevolg niet bevoegd.